

Dijous XIX de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 18,21—19,1): «Passa amb el Regne del cel com amb un rei que volgué demanar comptes als seus subordinats. Tot just havia començat, quan li'n van portar un que li devia deu mil talents. Com que no tenia amb què pagar, compadit d'ell, el senyor deixà lliure aquell subordinat i li va perdonar el deute.

»Quan aquell home sortia, va trobar un dels seus companys que tan sols li devia cent denaris. L'agafà i l'escanyava dient: ‘Paga'm el que em deus’. El company se li va llançar als peus i li suplicava: ‘Tingues paciència amb mi i ja t'ho pagaré’. Però ell s'hi va negar i el va fer tancar a la presó fins que pagués el deute (...). El seu senyor va fer cridar aquell home i li digué: ‘Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?’» (...).

Sense Déu no hi ha perdó

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui ens trobem amb els límits de la nostra força per a guarir, per a superar el mal. En trobem amb la prepotència del mal, la qual no reeixim dominar solament amb les nostres forces. És a dir: sense Déu no hi ha perdó; i, sense perdó no hi ha guarició. No és en debades que el tema del "perdó" apareix continuadament a tot l'Evangelí.

Al servent despietat —un alt mandatari del rei— li havia estat perdonada l'increïble deute de deu mil talents; però després ell no estigué disposat a perdonar el deute, ridícul en comparació, de cent denaris que li devien. Superar la culpa exigeix el preu de comprometre el cor; i més encara, lliurar tota la nostra existència. I ni tan sols basta això: solament es pot aconseguir mitjançant la comunió amb Aquell que

ha carregat amb totes les nostres culpes.

—Senyor, qualsevol cosa que haguem de perdonar-nos mútuament és sempre ben poca cosa comparada amb la bondat amb què Vós ens perdoneu a tots.